

Áfra János

Egy rovar lábai

Miután itt hagytad a házat,
és sikerült konténerbe hordani
a hátsó kertbe halmozott szemetes-
zsákokat, lerombolva az addig
békésen szaporodó csótányok lakhelyét,
saját útra keltek a régi bútorok is,
csak ez az asztal maradt meg a nappaliban
hol ebbe, hol abba a sarokba tolvá.

Hogy volt idő, amikor
itt ettünk együtt, ennél
a már örökké terítetlen,
székektől elhagyott asztalnál,
most csak képzelni lehet,
összehegeszteni érzetektől
a sosem volt helyzeteket.

Hinni, ahogy ünneplés után
érezem szoros ölelésed,
ahogy a palacsinta kihűl,
a tejberizs keményre dermed,
ahogy a híres falusi almás pite
teteje szétreped, de azt,
hogy még apám is volt egyszer,
már tényleg nem lehet.

Ha antidepresszáns lennék,
anyám, nekem adhatnád
a boldogtalanságod evés után,
visszamenőleg is meggyógyítanám,
de te úgysem nyelnél le soha,
hát keserűn oldódnék fel szádban,
mielőtt száraz torokkal

rendeset köphetnél erre
a már haszontalanná vált,
égetésre szánt, fehér asztalra,
aminek a lábánál szörnyet
halt egy eltévedt csótány,
mert tönkretettem otthonát.

Voltaképp ez lenne a világ,
abból gazdálkodunk, amit odatettek,
és azt is szétszórja a sokaság.

